U HROCHŮ

Daniel Leo Vopustil

ilustrace Andělka Zesnulá

Daniel Leo Vopustil

U HROCHŮ

Copyright

Autor: Daniel Leo Vopustil

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-134-9 (ePub)

978-80-7512-135-6 (mobipocket)

978-80-7512-136-3 (pdf)

PŘEDSTAVENÍ NAŠICH HRDINŮ

Z říše hroší

Tomík

Ahoj, já jsem Tomík. Máma říká, že jsem občas trochu neposlušný, ale moc jí nevěřím. Když jsem u lidí, baví mě nejvíc tělocvik a plavání. Jo, a trochu přírodopis. Tak čus, uvidíme se v našich příbězích.

Maruška

Maruška je hroší mamka. Je naprosto klidná a všechny maléry dokáže řešit s úžasnou noblesou a grácií sobě vlastní. Je také velkou obdivovatelkou umění.

Slávek

Pruďas s otevřeným srdcem. Všechno se snaží vyřešit hned a ani radši nechtějte vědět jak. Na druhou stranu pro pomoc druhému je ochotný udělat cokoliv.

Z říše ptačí

Lojzička

Má trochu problém s orientací při létání a občas se ztratí, ale Klárčin taťka Jarda ji má moc rád a taky je chráněna celou ptačí letkou jako její jediný dámský člen.

Culík

Není moc dobrý letec, ale je výborný kamarád. Hlavně má rád Klárku a nehne se od ní.

Leo

Sice je trošku drzý, ale jinak je velmi obětavým členem ptačí letky. Má senza nápady a je s ním legrace.

Hezoun

Na první pohled fešák, což také umí náležitě dát najevo. Kde jen může, tam se ukazuje a předvádí.

Jožin

Jožin je super letec. Dokáže uletět každou vzdálenost, a to velmi rychle. Také se umí se pro každého obětovat.

Z říše lidí

Klárka

Klárka je bezva holka. Vždy je rozesmátá a plná nápadů. Úplně všichni ji mají rádi, protože je to takové střeštiprdlo, které úplně všem rozumí a nemá problém klábosit s hrošími kámoši od samého začátku.

Tereza

Přišla ke hrochům, když byla studentkou žurnalistiky. Je to takový anděl strážný. Všechny kámoše od hrochů už několikrát vytáhla z velkého průšvihu.

Jarda

Klárčin taťka, který zpočátku nevěřil v příběhy hrochů, ale posléze byl schopen pro ně udělat cokoli.

Usnou-li hroši,
i ve spánku jim to sluší…

Zabouchej na vrata;
jeden, dva nebo pět
opeřenců je tu hned,
ti probudí je natotata.

Usnou-li i ptáci neposední,
nepropadej panice,
ze židle se rychle zvedni
a zakřič co nejvíce
na Terku, Jardu a Klárku,
ti dokáží je vzbudit v mžiku.

Usnou-li ti tři též,
zle je, co teď?

Nezoufej a věř,
neváhej, na polici sáhni hned.
Vezmi knihu, otoč tento list,
probudíš je, tím si buď jist.

Vítáme tě

HROŠÍ PŘÍBĚH

„Vstávej, táto! Vstávej, je ráno, musíme už vyrazit.“

Spí Jarda či bdí? Ale ne, opravdu se něco děje. To cloumání je patrné a zřetelné. Je to Klárka, jeho dcerka. Marně se snaží vzpomenout si, kam mají společně dnes vyrazit a co vlastně večer slíbil. Již probuzený si vzpomíná, že slíbil výlet a dobrodružství pro tento den. Jen a jen pro ně dva. Ale teď ho absolutně nenapadá, kam vyrazit nebo co podniknout. Jen tak mezi zuby prohodí:

„ZOO?“

„Ano, ano, hurá!“ zakřičí Klárka a hodí po něm polštářem, až mu jedno pírko přistane v puse.

Trochu nazlobeně ho vyplivne a okřikne ji:

„Mazej do koupelny se umýt, jinak se tě žirafa lekne a přibydou jí z toho další hnědé fleky.“

Klárka si sice něco mumlá pro sebe, ale jde. Jarda začíná pochybovat o tom, zda to byl dobrý nápad, jít do ZOO, ale budiž, je hezky a procházka za zvířátky může být příjemná. Nepochybně je to plus u jeho dcerky a taky tam už nebyl věky.

Vyrážejí autem, protože je to mnohem pohodlnější, než se kodrcat tramvají a autobusem. Je fakt, že musel dlouho odolávat škemrání o jiný druh dopravy.

„Dobrodružství bude víc než dost," odolal nakonec Klárčinu naléhání.

Poklidně společně procházejí kolem zvířat v ZOO. Údivy, otevřená pusa a nadšené dětské oči ho utvrdily, že se rozhodl správně. Na kousek cesty se k nim připojila mladá maminka, také s dcerou. Obě však byly tak upovídané, že i Klárka se rozhodla od nich odpojit a Jarda to uvítal s blaženým pocitem vnitřního uspokojení.

„Není nad to být pouze s ní, je to přece náš den," povídá si v duchu pro sebe.

Kolem poledne si kupují v místním stánku hamburger a kolu, jejich oblíbený nápoj. Jardu napadlo sníst si svačinku u pavilonu hrochů a přestávku tak strávit v jejich společnosti. V tomto rozpoložení dorážejí oba k nim. Hroši jsou tři. Táta, máma a malý hrošík. Jardu okamžitě zaujala hroší mamka Maruška, její zadeček a kypré tvary. Připomínala mu bohyni z dávných obrazů, kde podobné křivky byly u žen obdivovány a vyhledávány snad všemi muži. Dočetli se také, že samec se jmenuje Slávek. Jarda se nediví, že se Slávkovi Maruška líbí a že je do ní celý blázen. Své myšlenky si samozřejmě nechává pro sebe a utajuje je před Klárkou.

„Co by si asi o tátovi pomyslela.“

Klárku naopak okamžitě zaujal malý Tomík. Malý se zdá jenom ve srovnání s rodiči. V porovnání s lidmi je spíš jako ta pořádná skála, co mají za chalupou. Ne tak vysoká, ale hezky břichatá. Na první pohled bylo zřejmé, že Tomík a Klárka si padli do oka vzájemně, protože k ní ihned přispěchal a otevřel tu svou pusu tak, že Jarda začal myslet na nejhorší. Později pochopil. Byl to milý úsměv na přivítanou.

Usedají vedle pavilonu a dobře vidí na všechny tři hrochy. Tomík je stále co nejblíže Klárce. Vtom Jarda zaslechne:

„Ty mi rozumíš viď?“

Celý zkoprnělý si ani nevšiml, že mu kečup padá na triko.

„On promluvil,“ říká si pro sebe celý v transu.

„Ano, rozumím,“ odvětí v úplném klidu Klárka.

„Tak Klárka mu rozumí, já mu rozumím,“ říká si Jarda a při tom jdou na něj mdloby a mrákoty.

„Já jsem Tomík a rozumím lidské řeči, ale nikdo nerozumí mně, až ty. To je senza, popovídat si s někým, jako jsi ty.“

„Klárka. Říkají mi Klárka a jsem tu s tátou. Moc se mi líbíš, Tomíku.“

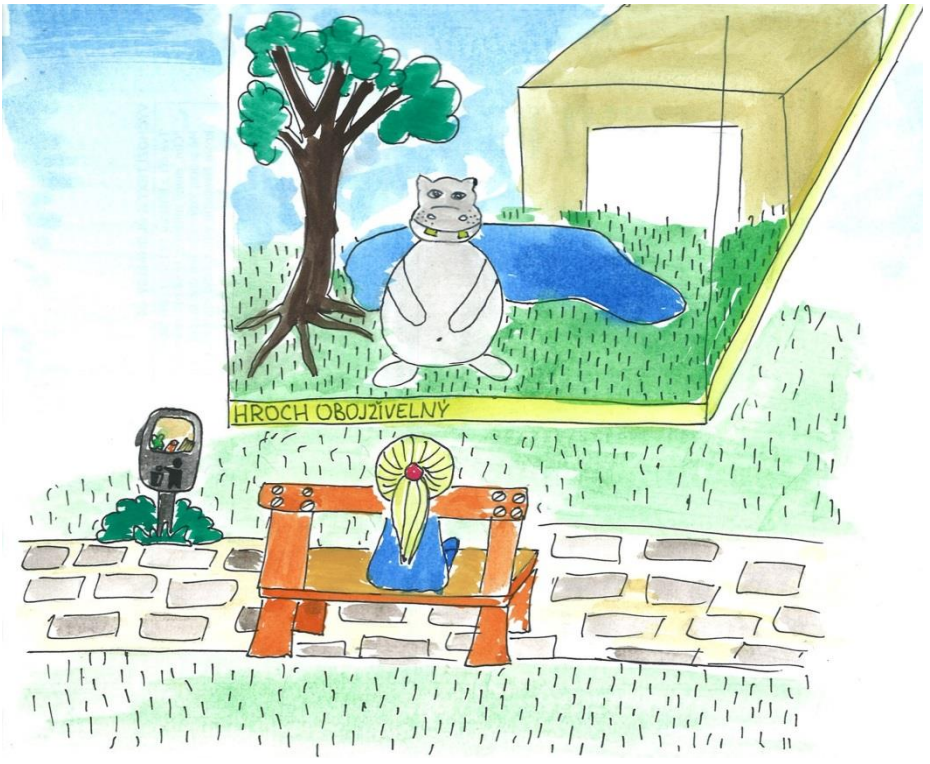

Jarda sedí opodál a ani nedutá. Je celý vzrušený a rozklepaný. Tak se zaposlouchal do tohoto neuvěřitelného a zázračného rozhovoru a příběhu. Je na sebe pyšný, že je obdarován možností si poslechnout povídání Klárky a Tomíka.

„Klárko, povím ti něco o nás hroších a budu šťastný, když to předáš ostatním lidem, aby nás pochopili.

Rodiče mých rodičů žili v cirkusu," začal Tomík své vyprávění. „Byli velice oblíbení a jejich cirkusové číslo

bylo známé po celé zemi. Ale největší hroch všech hrochů byl můj pra pra praděda.

Žil v Africe a jmenoval se Zung. Dědovo stádo žilo podél řeky Tsonga ve východní části Afriky. Celá rodina měla asi třicet členů. Byli tam samí silní hroši a budili velký respekt u místních obyvatel. Samozřejmě docházelo k různým šarvátkám a potyčkám.

Nejvíce se mezi sebou nesnášeli dva, a to dědův otec, statný hroch Lado a Lamur, náčelník místního kmene lidí. Oba byli velice urostlí, stateční a obdivovaní. Neustále si zkoušeli dokazovat, kdo je mocnější a silnější a oba dva chtěli mít nadvládu nad celou krajinou i řekou, která byla zdrojem obživy jak pro hrochy, tak pro lidi. Jednoho dne došlo zase k velkému boji mezi hrochem a náčelníkem. Lamur skočil do vody a ozbrojen pouze kopím se snažil přeprat dědova tátu Lada. Došlo k velkému boji pod vodou. Lamurovi se povedlo zapíchnout kopí do Ladova břicha, z něhož se začala řinout krev. Vtom statný hroch otevřel svou ohromnou pusu, napíchl Lamura na jeden ostrý zub a jazykem ho vyhodil na břeh.

Boj skončil. Lidé si odnesli zraněného náčelníka domů a ten později na následky poranění zemřel. Smrt náčelníka rozzlobila celý kmen. Náčelníkův syn se rozhodl uspořádat velikou výpravu na rodinu hrochů s cílem zbavit se nenáviděných zvířat jednou provždy. V táboře lidí začal velký výcvik. Vedl jej Azda, syn zemřelého

náčelníka. Hněv lidí se stupňoval s přibývajícím výcvikem a připraveností k boji. Stále zde bylo mnoho lidí, kteří mohli předat své bohaté zkušenosti z bojů s hrochy mladým válečníkům. I od těchto starců získával Azda vědomosti pro neodvratně se blížící boj.

V táboře hrochů se dozvěděli o plánované výpravě lidí a také začali s přípravou. Zraněný a oslabený Lado předal vedení v boji právě Zungovi, mému dědovi. Bylo mu v té době dvacet let. To je nejlepší věk u nás hrochů. Byl to silný a mimořádně nadaný hroch. Stále přemýšlel, jak lidi přelstít tak, aby nikdo z jeho kamarádů nebyl zraněn nebo zabit v boji s lidmi.

Nastal den „D“ a válečníci se shromáždili na březích řeky.

Lidé vykřikovali různá hesla, aby zastrašili hrochy ještě před bojem. Na druhé straně řeky hroši jen znuděně zívali, tak jak to my umíme, a dělali, že se jich to netýká. Při tom ukazovali lidem ohromné zuby a jasně tím říkali:

„Pojďte, pojďte, my se vás vůbec nebojíme!“

V čele jedné armády stál můj děda a v čele druhé zase Azda, mladý náčelník lidí. Jejich pohledy se setkaly. Nemuseli ani promluvit a bylo zřetelně cítit jejich odhodlání k vítězství. Bylo zde však něco, co ostatním chybělo. Byla to jiskérka pochybností v jejich očích, pochybností o důvodu a smyslu boje.

Zcela na jiném místě, brzy ráno v ten samý den, dochází k ohromné bouři. Bouře se rozpoutala asi 20 kilometrů od místa bojiště proti proudu řeky Tsonga pod horou Naděje. Úder hromu probudil po dlouhém spánku trvajícím pět set let afrického čaroděje Umana. Stařec byl ještě unaven, neboť měl v plánu spát o dvě stě let déle. Vychází ze svého úkrytu a je mrzutý a naštvaný. Nikdo a nic mu nesmí stát v cestě. Jeho příchodem končí v mžiku bouře a slunce teplem zalije africkou přírodu. I přes velkou vzdálenost slyší čaroděj řev válečných stran. Podiví se, co se děje v jindy tak klidných místech. Zlepšuje se mu nálada, usmívá se, až se nakonec rozchechtá na celé kolo. Jeho smích je tak zvučný a silný, že přehluší i řev bojovníků. Rázem dochází k úplnému tichu po celém toku řeky. Starý čaroděj pochopil, proč došlo k jeho

mimořádnému probuzení a ihned jednal. To proto, aby mohl opět ulehnout ke svému plánovanému spánku.

V podobě větru přilétá k velitelům bojových stran a šeptá jim:

„Z hrocha na člověka a z člověka na hrocha měním vás dva na den a noc!“

Poté odletí zpět do své chýše pod horou Nadějí.

Oba dva proměnění velitelé zůstali stát jako sloupy. Hroch v těle člověka mezi lidmi a náčelník lidí v těle hrocha v čele velkého stáda hrochů. Boj skončil. Ani jeden z nich nechtěl bojovat proti svým kamarádům. Všichni válečníci v poklidu odešli do svých domovů.

Ráno začíná hroší den. Procházka k řece, potápění, koupání, plavání a tulení se k sobě. My hroši máme ze všeho nejraději osobní kontakt, takže se musíme co nejčastěji dotýkat. Malí hroši si neustále hrají a ze všeho nejraději se máchají v bahně. I náčelník lidí Azda si prožívá svůj hroší den. Leží ve vodě a přemýšlí o lidech. Co asi dělají? Doufá a věří, že nikdo z lidí nenaruší nádhernou atmosféru tohoto slunečného dne. Malý hrošík ho prosí o drbání na břiše a za uchem. Tak jako doma šimrá svého synka, i tady s radostí drbe ostrými zuby malého hrošíka a oba se u toho nádherně chechtají. Po celý den nikdo nenaruší hroší idylu, nikoho z hrochů

nenapadne jít za lidmi a ubližovat jim a nikdo si ani nevzpomněl na včerejší přípravu bitvy.

Mého pradědu Zunga v těle člověka probouzejí ostré sluneční paprsky. Je sám. Všichni jsou už někde pryč. Vychází ze svého příbytku a ucítí jedinečnou vůni, jakou ještě nikdy předtím necítil. Je to vůně čerstvě upečeného chleba. U snídaně všichni hovoří o včerejší připravované bitvě. Nikdo z lidí neřekl nic ošklivého proti hrochům. Naopak viděl Zung malého kluka, jak chová dřevěného hrošíka a hraje si s ním. Zalíbilo se mu chování lidí. Kopec úcty a lásky viděl během dne. Muže obstarávající potravu i ženy starající se o kluky a holky a připravující jídlo pro vyhladovělé muže. Společné hraní a dovádění, tolik podobné tomu, jež znal z vlastního domova. I večerní zpívání, hraní na různé nástroje a tanec obdivoval. Bylo to jako hroší společné zívání se zpěvem, které bývá nezbytnou součástí hrošího večera. Teď už Zung ví, že tanec není válečný, ale radostný a veselý.

Oba dva usínali plni lásky a odhodlání vše změnit a najít společnou cestu pro jejich rodiny. Oba děkovali čaroději za možnost poznat tolik vzdálený a dosud nenáviděný svět.

Druhý den nastala neuvěřitelná a nevídaná změna. Žádné boje, ale společné hraní a dovádění. Malý hroch vozí kluka na svém hřbetě a nikdo se tomu nediví. Ač si navzájem

nerozumí, panuje od té doby mezi hrochy a lidmi krásné přátelství a úcta.

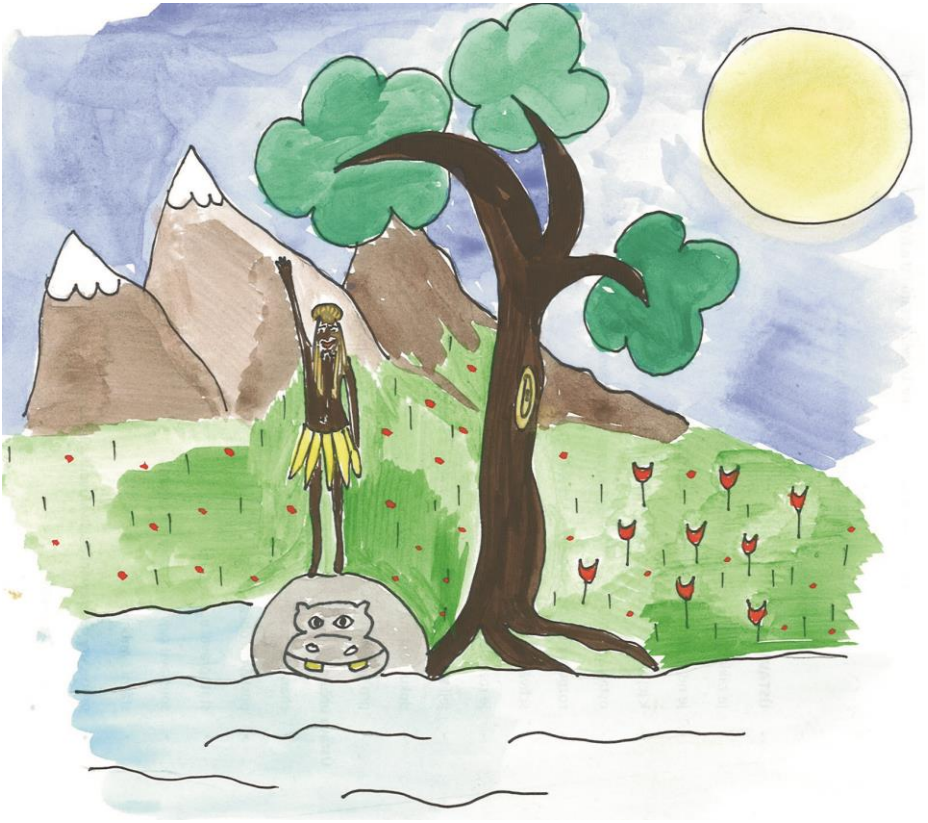

Díky lidem se hroši stali králi zvířat, protože byli nejmocnější. A lidi? Ostatní africké šelmy se neodvážily do tohoto místa ani podívat, neboť urostlí hroši budili veliký respekt a strach.

Klárko, proč lidé říkají, že už nejsme nejmocnější? Lev je prý králem zvířat. Proč už lidé nevěří v naše přátelství?“

„Věřím, já věřím. Jsi můj největší kamarád a mám tě moc ráda.“

Vtom se ozvalo hlasité zívnutí statného hrocha a malý hrošík se rozběhl za mámou a tátou.

Také Klárka a Jarda dojídají své jídlo a odcházejí domů. Míří rovnou k domovu. Už je nezajímá pavilon lvů ani dalších šelem. Jsou šťastni za tento příběh. Oba dva mlčí celou cestu. Před spaním se Klárka ptá:

„Táto, jsou hroši králi zvířat?“

„Ano jsou,“ bez rozmyšlení odpoví Jarda.

„To jsem ráda. Moc ráda.“

A táta zatím přemýšlí, jak probudit mocného čaroděje a proměnit toto přání ve skutečnost.